

SÉNAT DE BELGIQUE**BELGISCHE SENAAT****SESSION DE 1996-1997**

24 OCTOBRE 1996

Proposition de loi modifiant l'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence et l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale

RAPPORT
FAIT AU NOM
DE LA COMMISSION
DES AFFAIRES SOCIALES
PAR MME MERCHIERS

Ont participé aux travaux de la commission:

1. Membres effectifs: Mme Maximus, présidente, MM. Buelens, Coene, Destexhe, D'Hooghe, Mme Delcourt-Pêtre, M. Hazette, Mme Nelis-Van Liedekerke, MM. Poty, Santkin et Mme Merchiers, rapporteuse.

2. Membre suppléante : Mme Thijs.

3. Autres sénateurs: MM. Anciaux, Dardenne et Jonckheer.

Voir:

Document du Sénat:

1-284 - 1995/1996:

Nº 1: Proposition de loi.

ZITTING 1996-1997

24 OKTOBER 1996

Wetsvoorstel tot wijziging van artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum en van artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

VERSLAG
NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE SOCIALE AANGELEGENHEDEN
UITGEBRACHT
DOOR MEVR. MERCHIERS

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen:

1. Vaste leden: mevr. Maximus, voorzitter, de heren Buelens, Coene, Destexhe, D'Hooghe, mevr. Delcourt-Pêtre, de heer Hazette, mevr. Nelis-Van Liedekerke, de heren Poty, Santkin en mevr. Merchiers, rapporteur.

2. Plaatsvervanger: mevr. Thijs.

3. Andere senatoren: de heren Anciaux, Dardenne en Jonckheer.

Zie:

Gedr. St. van de Senaat:

1-284 - 1995/1996:

Nr. 1: Wetsvoorstel.

La Commission des Affaires sociales a examiné la présente proposition de loi, déposée par M. D'Hooghe et consorts, lors de sa réunion du 24 octobre 1996.

I. EXPOSÉ DE L'AUTEUR DE LA PROPOSITION DE LOI

L'examen en commission de la proposition de M. Anciaux et consorts (doc. Sénat 1-128/1 du 17 octobre 1995) a montré que la création proposée d'un registre national mentionnant tous les assistés constituerait une mesure extrême et que l'on pourrait se contenter d'établir un registre des seuls sans-abri.

Il est aussi ressorti de la discussion que la législation en vigueur donne satisfaction, mais qu'elle est contournée par certains C.P.A.S. La présente proposition prévoit des sanctions pour les C.P.A.S. qui se soustraiet à leurs responsabilités et abandonnent les sans-abri à leur sort. Elle contient aussi des incitations pour les C.P.A.S. qui assument leurs responsabilités.

La compétence des C.P.A.S. est réglée principalement par la loi du 2 avril 1965, en vertu de laquelle est compétent le C.P.A.S. de la commune où l'intéressé réside habituellement. Toutefois, pour les personnes qui ont été admises dans un établissement, le C.P.A.S. compétent sera celui de la commune du domicile de secours.

En 1993, lors de l'élaboration du programme d'urgence, des règles spécifiques ont été imposées concernant les sans-abri. Le programme prévoit qu'est compétent le C.P.A.S. de la commune où le sans-abri a sa résidence principale. S'il n'a pas de résidence principale, c'est l'intention que le sans-abri manifeste quant au lieu où il compte résider qui est déterminante.

Les règles sont donc fort claires, mais la loi ne contient pas d'incitation pour encourager leur application. Elle ne prévoit pas davantage de sanction à l'encontre des C.P.A.S. qui fuient leurs responsabilités. C'est pourquoi il est proposé en pareil cas de réduire ou de supprimer la subvention de l'État, après décision judiciaire.

II. DISCUSSION

Une commissaire approuve l'objet de la proposition de loi. Il est exact que certains C.P.A.S. cherchent à se décharger de leurs responsabilités sur d'autres communes. Elle se demande toutefois s'il est souhaitable d'attendre une décision judiciaire avant d'intervenir. En effet, tant que cette décision n'a pas été prise, l'intéressé ne perçoit pas d'indemnité. Ne

De Commissie voor de Sociale Aangelegenheden heeft dit wetsvoorstel, ingediend door de heer D'Hooghe c.s., besproken tijdens haar vergadering van 24 oktober 1996.

I. TOELICHTING VAN DE INDIENER VAN HET VOORSTEL

Uit de bespreking, in de commissie, van het wetsvoorstel van de heer Anciaux c.s. (gedr. st. 1-128/1 van 17 oktober 1995), waarin onder meer de instelling wordt voorgesteld van een nationaal register waarin alle steuntrekkers zouden worden opgenomen, is gebleken dat zo'n maatregel te vergaand is en dat een register voor de daklozen alleen zou volstaan.

Uit de bespreking van hetzelfde voorstel is eveneens gebleken dat de bestaande wetgeving voldoening schenkt, maar dat zij door sommige O.C.M.W.'s wordt ontweken. Dit voorstel voorziet in sancties voor de O.C.M.W.'s die zich aan hun verantwoordelijkheid onttrekken en daklozen in de kou laten staan. Van de andere kant bevat het wetsvoorstel stimuli voor de O.C.M.W.'s die wel hun verantwoordelijkheid opnemen.

De bevoegdheid van de O.C.M.W.'s wordt hoofdzakelijk geregeld door de wet van 2 april 1965. Luidens die wet is bevoegd, het O.C.M.W. van de gemeente waarin de persoon gewoonlijk verblijft. Evenwel is het O.C.M.W. van de onderstands-domicilie bevoegd wanneer personen in een instelling zijn opgenomen.

Bij de uitwerking, in 1993, van het urgentieprogramma heeft men voor de daklozen specifieke regels opgelegd. In dat programma wordt bepaald dat het O.C.M.W. van de plaats waar de dakloze zijn hoofdverblijf heeft, bevoegd is. Heeft hij geen hoofdverblijfplaats, dan is de intentie die de dakloze te kennen geeft met betrekking tot de plaats waar hij zich zal vestigen, bepalend.

De regels zijn dus vrij duidelijk; alleen zijn er geen stimuli in de wet opgebouwd om die regels te doen toepassen. Er is evenmin voorzien in sancties voor O.C.M.W.'s die hun verantwoordelijkheid ontlopen. Vandaar het voorstel om in die gevallen de Rijkssubsidie te verminderen of in te trekken na een rechterlijke beslissing.

II. BESPREKING

Een commissielid is het eens met de strekking van dit wetsvoorstel. Het is inderdaad juist dat een aantal O.C.M.W.'s proberen hun verantwoordelijkheid op andere gemeenten af te wentelen. Het lid vraagt zich evenwel af of het wenselijk is te wachten op een rechterlijke beslissing alvorens in te grijpen. In afwachting van die beslissing ontvangt de cliënt geen vergoeding.

doit-on pas obliger le C.P.A.S. à fournir une assistance et à récupérer éventuellement celle-ci par la suite auprès d'un autre C.P.A.S. ?

La proposition de loi ne porte pas uniquement sur le minimum de moyens d'existence. Elle vise également d'autres formes d'assistance (loi du 2 avril 1965) et c'est le C.P.A.S. lui-même qui décide de les octroyer ou non. Est-il possible de mentionner cette décision-là ?

Un autre membre approuve également la proposition de loi, mais se pose une série de questions sur l'application de la mesure proposée.

Qui doit saisir le tribunal ? Le sans-abri ou le C.P.A.S. auquel il s'adresse en deuxième ressort ?

Combien de jugements les tribunaux ont-ils déjà rendus dans des affaires impliquant les C.P.A.S. ayant refusé l'assistance ?

Comme va-t-on déterminer quels sont les C.P.A.S. qui ont agi de bonne foi ?

Comment se déroulera la procédure de sanctionnement et de quels moyens de défense les C.P.A.S. disposeront-ils ?

La composition d'un conseil de C.P.A.S. est politique. Un nouveau conseil agissant de bonne foi doit-il être sanctionné pour les fautes de son prédécesseur ?

Une autre intervenante se demande si la suppression de la subvention de l'État ne risque pas d'avoir des conséquences indésirables. En d'autres termes, la suppression des subventions ne pourrait-elle se retourner contre les minimexés ?

Un autre intervenant, qui a cosigné la proposition de loi, signale que pour un certain nombre de communes, l'État a d'ores et déjà réduit la subvention. La sanction en est donc devenue aussi relativement moindre.

L'intervenant souscrit également aux remarques et aux questions de la deuxième intervenante. Il signale encore un autre problème : comment éviter que des personnes ne soient incitées à se rendre dans une autre commune et à y introduire leur demande ? Il croit savoir, en effet, que certains C.P.A.S. octroient une sorte de prime de déménagement.

Enfin, il souligne que tout le monde ne s'aventure pas à attaquer une décision de C.P.A.S. en justice. Le nombre de ces jugements est relativement réduit.

Une autre intervenante signale qu'une personne qui s'estime lésée par une décision d'un C.P.A.S. peut saisir le juge du travail. La procédure prévue semble fonctionner de manière satisfaisante.

Ne pourrait-on prévoir que le tribunal du travail sera compétent aussi pour les cas visés par la proposi-

Moet men niet de verplichting opleggen hem hoedanook steun te verlenen en die steun achteraf eventueel terug te vorderen van een ander O.C.M.W. ?

Het wetsvoorstel handelt niet alleen over het bestaansminimum, maar ook over andere soorten van hulpverlening (wet van 2 april 1965). Tot het verstrekken van die hulpverlening beslist het O.C.M.W. zelf. Is het mogelijk dit te sanctioneren ?

Een ander lid steunt eveneens het wetsvoorstel, maar stelt een reeks vragen in verband met de werkbaarheid van de voorgestelde maatregel.

Wie moet de vordering voor de rechtbank instellen ? Is het de dakloze of het O.C.M.W. waarnaar de dakloze zich in tweede instantie richt ?

Hoeveel uitspraken zijn er reeds gedaan met betrekking tot O.C.M.W.'s die geweigerd hebben hulp te verlenen ?

Hoe gaat men afwegen welke O.C.M.W.'s te goeder trouw hebben gehandeld ?

Hoe verloopt de procedure tot sanctivering ? Welke verweermiddelen hebben de O.C.M.W.'s ?

De O.C.M.W.-raad is politiek samengesteld. Dient een nieuwe O.C.M.W.-raad die te goeder trouw handelt, te worden gesancioneerend voor een foute handelwijze van zijn voorganger ?

Een volgende spreekster vraagt zich af of de intrekking van de Rijkssubsidie geen ongewenste gevolgen dreigt te hebben. Kan de intrekking van de subsidies zich, met andere woorden, niet tegen de bestaansminimumtrekkers keren ?

Een volgende spreker, die het voorstel mede heeft ondertekend, merkt op dat, voor een aantal gemeenten, de Rijkssubsidie reeds werd verminderd. De sanctie is derhalve ook relatief kleiner geworden.

Spreker is het ook eens met de opmerkingen en vragen die de tweede spreekster heeft geformuleerd. Een ander probleem is : hoe voorkomen dat personen worden aangespoord zich elders te bevinden en op die plaats een aanvraag te doen ? Spreker meent immers te weten dat sommige O.C.M.W.'s een soort verhuispremie verlenen.

Hij merkt ten slotte op dat niet iedereen gerechte stappen onderneemt tegen een beslissing van een O.C.M.W. Het aantal vonnissen is vrij klein.

Nog een andere spreekster wijst erop dat iemand die zich geschaad voelt door een beslissing van een O.C.M.W., naar de arbeidsrechter kan stappen. De voorziene procedure blijkt bevredigend te werken.

Kan men voor de gevallen bedoeld door het wetsvoorstel niet eveneens de arbeidsrechtbank bevoegd

tion de loi ? Dans ce cas, la seule sanction infligée aux C.P.A.S. consisterait à exécuter le jugement du tribunal du travail.

Un dernier intervenant propose d'organiser une audition du spécialiste C.P.A.S. de l'Union des villes et communes afin de connaître l'avis de celle-ci sur les mesures que le Gouvernement a prises récemment à l'égard des C.P.A.S.

Le secrétaire d'État répond que le Gouvernement n'a pas pris de mesures concernant les C.P.A.S. Il a bien adopté un projet d'arrêté royal en première lecture, le 11 octobre dernier, mais ne l'a pas transmis pour avis au Conseil d'État. Le Gouvernement s'est ainsi rangé au point de vue de ceux qui ont protesté contre la décision qui avait été envisagée. Le secrétaire d'État ajoute qu'il se refuse à adopter des mesures d'économie de rechange qui porteraient atteinte aux droits des personnes pouvant prétendre au minimum de moyens d'existence.

En ce qui concerne la proposition de loi elle-même, il n'a pas d'objection fondamentale à formuler. Il propose toutefois de supprimer le deuxième alinéa du texte proposé aux articles 2 et 3. Dans la pratique, les décisions judiciaires sont déjà transmises au ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions. Il existe une circulaire du ministre de la Justice à ce sujet.

Le secrétaire d'État précise que son département connaît les C.P.A.S. qui ne remplissent pas leurs obligations; il est donc superflu d'adopter une disposition spéciale concernant la transmission des décisions judiciaires.

Il suggère également, au § 9 proposé à l'article 2 ainsi qu'au § 3 proposé à l'article 3, d'insérer les mots «coulée en force de chose jugée» après les mots «par décision judiciaire».

Le secrétaire d'État répond ensuite aux questions des membres de la commission.

— La sanction ne pourra être appliquée qu'après qu'un tribunal aura constaté que la législation a été contournée à maintes reprises. La sanction viendra certes tardivement, mais d'un autre côté, cela permet d'exclure l'arbitraire.

Le secrétaire d'État souligne encore que la sanction ne s'applique qu'aux formes d'assistance du C.P.A.S. — y compris celles accordées dans le cadre de la loi du 2 avril 1965 — pour lesquelles l'État octroie une subvention. Il cite à titre d'exemple l'aide au revenu accordée aux réfugiés.

— C'est le tribunal qui, en premier ressort, détermine si le C.P.A.S. a agi de mauvaise foi ou non. Le ministre a lui aussi un certain pouvoir d'appréciation.

verklaren? In dat geval zou er voor de O.C.M.W.'s geen andere sanctie zijn dan de beslissing van de arbeidsrechtbank uitvoeren.

Een laatste spreker stelt voor een hoorzitting te organiseren met de O.C.M.W.-deskundige van de Vereniging van Steden en Gemeenten. De bedoeling is de mening van de Vereniging te vragen over de recente regeringsmaatregelen ten aanzien van de O.C.M.W.'s.

De staatssecretaris replieert hierop dat er geen regeringsmaatregel is inzake de O.C.M.W.'s. Wel heeft de Regering op 11 oktober jongstleden een ontwerp van koninklijk besluit in eerste lezing aangenomen, maar niet voor advies naar de Raad van State gezonden. De Regering heeft daarmee gehoor gegeven aan degenen die tegen de voorgenomen beslissing protesteerden. De staatssecretaris voegt hieraan toe dat hij weigert alternatieve besparingsmaatregelen in te voeren die de rechten van de gerechtigden op het bestaansminimum zouden aantasten.

Wat het wetsvoorstel zelf betreft, zegt de staatssecretaris geen bezwaar ten gronde te hebben. Hij stelt evenwel voor, zowel in artikel 2 als in artikel 3, het tweede lid van de voorgestelde tekst te doen vervallen. De rechterlijke beslissingen worden in de praktijk al doorgezonden naar de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort. Er is dienaangaande een circulaire van de minister van Justitie.

De staatssecretaris merkt op dat de O.C.M.W.'s die hun verplichtingen niet nakomen bij zijn departement bekend zijn; een bijzondere bepaling betreffende de overzending van rechterlijke beslissingen is derhalve niet nodig.

De staatssecretaris stelt ook nog voor de woorden «die in kracht van gewijsde is gegaan» toe te voegen na de woorden «een rechterlijke beslissing» in de voorgestelde paragraaf 9 in artikel 2 en de voorgestelde paragraaf 3 in artikel 3.

De staatssecretaris antwoordt vervolgens op de vragen die door de commissieleden werden gesteld.

— De sanctionering kan slechts worden toegepast nadat een rechtbank heeft vastgesteld dat de wetgeving herhaaldelijk werd ontweken. Daardoor komt de sanctie weliswaar laattijdig, maar van de andere kant wordt willekeur uitgesloten.

De staatssecretaris wijst er nog op dat sanctionering alleen wordt toegepast voor die vormen van O.C.M.W.-steun — ook die in het kader van de wet van 2 april 1965 — waarvoor Rijkssubsidie wordt verleend. Bij wijze van voorbeeld citeert hij de inkomenssteun voor vluchtelingen.

— Het is in eerste instantie de rechtbank die bepaalt of er van kwade trouw bij het O.C.M.W. sprake is. Voorts heeft ook de minister enige appre-

Si un C.P.A.S. change (améliore) sa politique, éventuellement à la suite d'une modification de sa composition politique, il va de soi que le ministre pourra aussi modifier ou annuler la sanction.

D'un autre côté, le principe de la continuité de l'administration vaut également en l'espèce.

— Tel qu'il est proposé, le texte permet une gradation dans les sanctions. Il est possible de mettre fin à la sanction lorsque le C.P.A.S. modifie sa politique.

— La compétence des tribunaux reste inchangée. Les tribunaux du travail restent compétents en ce qui concerne le minimum de moyens d'existence.

III. VOTES

L'article 1er est adopté par 7 voix et 1 abstention.

Les articles 2 et 3, tels qu'ils ont été amendés par le secrétaire d'État, sont adoptés par un vote identique.

L'ensemble de la proposition de loi amendée a été adopté par 7 voix et 1 abstention.

Un membre déclare s'être abstenu au vote, non parce qu'il est hostile à la mesure proposée, mais parce qu'il estime que la matière est du ressort des communautés.

Confiance a été faite à la rapporteuse pour la rédaction du présent rapport.

La Rapporteuse,

La Présidente,

Nadia MERCHIERS.

Lydia MAXIMUS.

ciatiebevoegdheid. Mocht een O.C.M.W., eventueel door een andere politieke samenstelling, haar beleid hebben gewijzigd (verbeterd), dan heeft de minister uiteraard ook de mogelijkheid de sanctie te wijzigen of ongedaan te maken.

Van de andere kant geldt in dit geval ook het principe van de continuïteit van bestuur.

— De tekst, zoals hij wordt voorgesteld, biedt de mogelijkheid om in de sanctionering gradaties in te bouwen. Stopzetting van de sanctionering wanneer het O.C.M.W. zijn beleid wijzigt, is mogelijk.

— Er wordt geen wijziging aangebracht in de bevoegdheid van de rechtbanken. Inzake het bestaansminimum blijven de arbeidsrechtbanken bevoegd.

III. STEMMINGEN

Artikel 1 wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

De artikelen 2 en 3, zoals geamendeerd door de staatssecretaris, worden met dezelfde stemmenverhouding aangenomen.

Het geamendeerde wetsvoorstel in zijn geheel wordt aangenomen met 7 stemmen bij 1 onthouding.

Een lid verklaart dat hij zich bij de stemming heeft onthouden, niet omdat hij tegen de voorgestelde maatregel gekant is; maar omdat hij vindt dat deze aangelegenheid tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort.

Vertrouwen werd geschenken aan de rapporteur voor het uitbrengen van dit verslag.

De Rapporteur,

De Voorzitter,

Nadia MERCHIERS.

Lydia MAXIMUS.

TEXTE DE LA PROPOSITION DE LOI**Article premier**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

L'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifié par la loi du 12 février 1993, est complété par un § 9, rédigé comme suit:

«§ 9. Si le centre public d'aide sociale s'est indûment déclaré inapte à intervenir et est condamné pour cette raison, par décision judiciaire, à l'octroi du minimum de moyens d'existence, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par décision motivée, refuser de payer la subvention ou décider de la réduire. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

Le ministre qui a la Justice dans ses attributions assure la transmission systématique des décisions judiciaires relatives à l'application de la présente loi au ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions.»

Art. 3

À l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale, modifié par la loi du 9 juillet 1971, est inséré, à la place du § 3 qui devient le § 4, un nouveau § 3, rédigé comme suit:

«§ 3. Lorsqu'un centre public d'aide sociale qui s'est déclaré indûment inapte à intervenir est condamné pour cette raison, par décision judiciaire, à accorder une aide, et lorsque les frais sont à charge de l'État conformément aux articles 4 et 5 de la présente loi, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par une décision motivée, refuser de rembourser les frais ou décider de diminuer le remboursement. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

Le ministre qui a la Justice dans ses attributions assure la transmission systématique des décisions judiciaires relatives à l'application de la présente loi au ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions.»

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION**Article premier**

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

L'article 18 de la loi du 7 août 1974 instituant le droit à un minimum de moyens d'existence, modifié par la loi du 12 février 1993, est complété par un § 9, rédigé comme suit:

«§ 9. Si le centre public d'aide sociale s'est indûment déclaré inapte à intervenir et est condamné pour cette raison, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à l'octroi du minimum de moyens d'existence, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par décision motivée, refuser de payer la subvention ou décider de la réduire. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

[...]

Art. 3

À l'article 19 de la loi du 2 avril 1965 relative à la prise en charge des secours accordés par les centres publics d'aide sociale, modifié par la loi du 9 juillet 1971, est inséré, à la place du § 3 qui devient le § 4, un nouveau § 3, rédigé comme suit:

«§ 3. Lorsqu'un centre public d'aide sociale qui s'est déclaré indûment inapte à intervenir est condamné pour cette raison, par décision judiciaire coulée en force de chose jugée, à accorder une aide, et lorsque les frais sont à la charge de l'État conformément aux articles 4 et 5 de la présente loi, le ministre qui a l'Intégration sociale dans ses attributions peut, par une décision motivée, refuser de rembourser les frais ou décider de diminuer le remboursement. Cette sanction prend cours à la date de la demande et se termine au plus tard trois ans après la date de la décision judiciaire.

[...]

TEKST VAN HET WETSVOORSTEL**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Aan artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993, wordt een § 9 toegevoegd, luidende:

«§ 9. Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing veroordeeld wordt tot de toekenning van het bestaansminimum, kan de minister tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort bij een met redenen omklede beslissing weigeren de toelage te betalen of beslissen ze te verminderen, waarbij de sanctie ingaat op de datum van de aanvraag en ten laatste eindigt drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

De minister tot wiens bevoegdheid de Justitie behoort staat in voor de systematische overzending van de rechterlijke beslissingen inzake de toepassing van deze wet aan de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort.

Art. 3

In artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1971, wordt in de plaats van § 3 die § 4 wordt, een nieuwe § 3 ingevoegd, luidende:

«§ 3. Indien een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing veroordeeld wordt tot steunverlening, kan de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort in de gevallen waarin de kosten overeenkomstig artikelen 4 en 5 van deze wet ten laste zijn van de Staat, bij een met redenen omklede beslissing weigeren de kosten terug te betalen of beslissen de terugbetaling te verminderen, waarbij de sanctie ingaat op de datum van de aanvraag en ten laatste eindigt drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

De minister tot wiens bevoegdheid de Justitie behoort staat in voor de systematische overzending van de rechterlijke beslissingen inzake de toepassing van deze wet aan de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort.

TEKSTAANGENOMENDOORDE COMMISSIE**Artikel 1**

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Aan artikel 18 van de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum, gewijzigd bij de wet van 12 januari 1993, wordt een § 9 toegevoegd, luidende:

«§ 9. Indien het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, veroordeeld wordt tot de toekenning van het bestaansminimum, kan de minister tot wiens bevoegdheid de Maatschappelijke Integratie behoort bij een met redenen omklede beslissing weigeren de toelage te betalen of beslissen ze te verminderen, waarbij de sanctie ingaat op de datum van de aanvraag en ten laatste eindigt drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

[...]

Art. 3

In artikel 19 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, gewijzigd bij de wet van 9 juli 1971, wordt in de plaats van § 3 die § 4 wordt, een nieuwe § 3 ingevoegd, luidende:

«§ 3. Indien een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn zich ten onrechte onbevoegd heeft verklaard om op te treden en om die reden krachtens een rechterlijke beslissing die in kracht van gewijsde is gegaan, veroordeeld wordt tot steunverlening, kan de minister tot wiens bevoegdheid de maatschappelijke integratie behoort in de gevallen waarin de kosten overeenkomstig artikelen 4 en 5 van deze wet ten laste zijn van de Staat, bij een met redenen omklede beslissing weigeren de kosten terug te betalen of beslissen de terugbetaling te verminderen, waarbij de sanctie ingaat op de datum van de aanvraag en ten laatste eindigt drie jaar na de datum van de rechterlijke beslissing.

[...]